

[P. D. Jensen.]

flere Mennesker og dermed øget Fortjeneste. Det er Arbejde, der saaledes ikke alene afhjælper Arbejdsløsheden i Øjeblikket, men tillige skaber Muligheder for forøget Arbejde og større Fortjeneste i Tiden, der kommer. Dertil maa føjes, at Befolkningen i de nævnte Egne staar parat til med Glæde at deltage i Udgifterne til disse Arbejders Gennemførelse. Det gælder private Organisationer, det gælder Kommunerne, og jeg tror, at jeg kan tage Amtet med. Disse Arbejder burde støttes og gennemføres, men de ligger stille, bliver ikke paabegyndt, skønt Befolkningen vilde juble for Støtte til deres Gennemførelse; i Stedet gennemfører man det uproduktive Arbejde, jeg først talte om, og som vækker Befolkningens Harm, og som kun det administrerende Tremandsudvalg foreløbig følger Glæde ved.

Lad mig i denne Forbindelse ogsaa nævne et Arbejde som Ombygning af Helsing Tinghus. Ogsaa her er Forholdet, at Befolkningen staar rede til at støtte Arbejdet økonomisk. Altsaa et Arbejde, der har Befolkningens Interesse og Tilslutning. Egnen Nord for Arresø, som mod Øst og Nordøst bekranses af Gribskov, er i nogen Grad en Egn for sig. Denne Egn, indbefattet Helsing By, maa have sit eget Tinghus. Det vilde for Befolkningen deroppe betyde Spild af Tid og Kræfter, om man lagde den ind under en anden Jurisdiktion. Saa vidt jeg ved, er det heller ikke Meningen, og man er vist ogsaa klar over, at en Ombygning er nødvendig. Det er i ganske særlig Grad af Hensyn til Bolig til Dommeren. Jeg ved ikke, om der ved Besættelsen af dette Dommerembede er taget Hensyn til, at der ingen Dommerbolig var, saa det er af den Grund, at Embedet er besat med en Ungkarl. Det er muligt, og jeg priser naturligvis Administrationen for en saadan Betænkning, men det er jo ikke ganske sikkert, at man altid har en Ungkarl parat til at overtage et saadant Embede, naar det skal besættes. Og det er jo heller ikke givet, at Dommeren vedbliver med at være Ungkarl. Thi ogsaa over for en Dommer kan det svage Køn blive det stærke. Det haster derfor, og det haster i særlig Grad, fordi der ikke findes en passende Bolig, som man kan komme i Besiddelse af ved Køb. Dommeren behøver nu en Slags gammeldags Karlekammer. Bygningen ligner indvendig nærmest en Ruin. Jeg tror, at saafremt den højtærede Justitsminister vilde besøge Dommeren i Helsing — og Turen derop er ikke kedelig — og se Forholdene, vilde Ombygningen hurtigt komme i Gang. Staten kan af simpel An-

stændighed ikke lade dette Arbejde vente. Naar jeg nu anbefaler ogsaa dette Arbejde, ved jeg, at jeg har udelt Tilslutning fra samtlige mine Kolleger her i denne Sal fra Frederiksborg Amt.

I samme Forbindelse vil jeg ogsaa nævne Omlægningen af en Strækning af Hillerød—Frederiksværk—Hundested Jernbane. Saa vidt mig bekendt findes der et Forbud mod at anvende Cement til Viadukter og Broer. Arbejdet paa den nævnte Strækning kan imidlertid ikke komme i Gang, medmindre der gives Dispensation fra dette Forbud. Derfor er der fra Beskæftigelsescentralen tilskrevet Handelsministeriet om at udstede en saadan Dispensation. Det drejer sig om ca. 800 Tdr. Cement. Vi er jo nu inde i en Periode, hvor Arbejdsløsheden er stærkt stigende, og saafremt Vejforholdene tillader det, kan der ved det nævnte Arbejde anvendes ca. 200 Arbejdere Vinteren igennem. Det maa dog være af stor Betydning. Handelsministeriet har imidlertid endnu ikke taget Stilling til Beskæftigelsescentralens Skrivelse, skønt det er ca. en Maaned siden den blev afsendt. Jeg henstiller til den højtærede Handelsminister, at der snarest træffes en Ordning, saa at Arbejdet kan komme i Gang.

For ikke længe siden fremkom der i Pressen et Projekt, der gik ud paa at ødelægge Gribskov ved at omforme den til et Sted, hvor Københavnerne kunde flytte ud et Par Dage om Ugen. Projektet var naturligvis dødfødt. Men det vakte jo en Del Sensation, da det fremkom i Bladene. Mærkeligt nok, at det endnu ikke er gaaet op for alle her i Landet, at den Tid, der kommer efter Krigen, bliver en Tid, hvor det danske Folk faar andet at bestille og andet at tænke paa end at køre i Skoven. Og derfor mener jeg, at vi først og fremmest skal søge at udvide Erhvervsmulighederne i alle Egne af Landet. Skovstier og Autostradaer kan vente, til vi for det første har moderniseret og forbedret alle vore Erhvervsmuligheder, og til vi for det andet er klar over, hvordan Danmarks Stilling er økonomisk efter Krigen, og for det tredje, til vi er klar over, om der 5—6 Mil uden for København bliver Brug for særlige Stier og Veje for Københavnerne. De var jo ikke særlig savnede før 1939.

Jeg har fra denne Talerstol gentagne Gange henledet det høje Tings Opmærksomhed paa den uheldige Lovbestemmelse vedrørende den mellemkommunale Refusionsordning. Jeg kan derfor i den Henseende henvise til mine Udtalelser under Finanslovdebatten i Samlingerne 1940—41 og